

Cát mang niềm vui đến

<http://www.hssv.vnn.vn/truyenngan/cat.html>

Cô bé đó mới 6 tuổi khi tôi gặp cô ở bãi biển gần nhà. Tôi lái xe tới bãi biển đó mỗi khi cảm thấy khó chịu hoặc mệt mỏi. Một lần, cô bé đang ngồi xây lâu đài cát hay cái gì đó, bỗng ngẩng lên, mắt cô bé xanh như màu biển:

- Chào chú!

Tôi gật đầu, không muốn bị một đứa trẻ làm phiền.

- Cháu đang xây đây này! - Cô bé tiếp.

- Chú thấy rồi! Cháu xây gì vậy? Tôi hỏi, dù chẳng quan tâm.

- Cháu có biết đâu, cháu chỉ cảm thấy thích cát thôi.

Nghe có vẻ hay đấy! Tôi liền cởi giày, đi đất và cảm nhận được cát dưới chân.

- Đó là niềm vui đấy! - cô bé nói - Mẹ cháu bảo cát đem niềm vui đến.

Tạm biệt niềm vui, quay trở lại với nỗi buồn. Tôi rất thất vọng, cuộc sống của tôi đang mất cân bằng.

- Tên chú là gì?

Con bé này đúng là không chịu tha cho người ta! Tôi phải đáp:

- Robert Peterson.

- Cháu là Wendy. Cháu 6 tuổi.

- ừ chào Wendy.

- Chú vui tính thật- Cô bé cười - Lần sau chú lại đến đây nhé, chú sẽ vui cho xem!

Những ngày và tuần sau đó tôi bận rộn với nhiều việc khác: họp hành, bạn bè, và mẹ tôi ốm. Đau đầu và mệt mỏi. Một buổi sáng, tôi tự thấy mình cần có lại cảm giác của cát. Bờ biển không thay đổi đang chờ tôi.

- Chào chú! - cô bé cũng có mặt ở đó - Chú có muốn chơi cát không?

- Cháu nghĩ gì thế? - Tôi hỏi, hơi khó chịu vì cứ bị làm phiền.

- Cháu không biết. - Cháu sống ở đâu? - Đằng kia ă! - Cô bé chỉ tay về phía những nhà nghỉ mùa hè.

- Lạ thật! - Tôi nghĩ, vì bây giờ là mùa đông

- Thế cháu không đến trường à?

- Không ạ, mẹ nói cháu đang đi nghỉ. Sau khi nói chuyện với cô bé, tôi ra về. Wendy nói cô bé rất vui, và đúng là tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Ba tuần sau đó, tôi lại đến bãi biển trong tâm trạng tồi tệ, thậm chí không muốn chào Wendy. Tôi nghĩ nếu tôi gặp mẹ cô bé, tôi sẽ bảo bà ấy giữ cô bé ở nhà đi cho tôi nhờ.

- Hôm nay chú muốn ở một mình - Tôi nói ngay khi Wendy nhìn thấy tôi và chạy lại gần.

- Tại sao ạ? - mặt cô bé có vẻ tái xanh.

Tôi quay sang và gào lên:

- Mẹ chú mất rồi!"

- Ô! Wendy lắm bầm - Thế thì hôm nay là một ngày xấu.

- Đúng, cả hôm qua và hôm kia và... Thôi cháu đi đi!

- Điều đó có buồn không ạ! - Wendy vẫn hỏi.

- Cái gì có buồn không? - Tôi nổi cáu với cô bé.

- Khi mẹ chú mất ấy!

- Tất nhiên là có chứ - tôi thờ dãi, đứng dậy đi về.

Một tháng sau tôi mới quay lại bãi biển, cô bé không ở đó. Cảm thấy xấu hổ, và tự thừa nhận là tôi rất nhớ cô bé, tôi đi về phía mấy cái nhà nghỉ. Sau khi hỏi được nơi cô bé ở, tôi gõ cửa và một phụ nữ ra mở.

- Chào chị - tôi nói - Tôi là Robert Peterson. Bé Wendy đâu rồi ạ?

- Anh Peterson, mời vào. Wendy hay nhắc đến anh. Tôi sợ rằng nó đã làm phiền anh, xin lỗi anh.

- Không ạ, Wendy là một cô bé tuyệt vời!

- Tuần trước Wendy mất rồi, anh Peterson ạ. Nó bị bệnh bạch cầu. Chắc nó không nói với anh.

Quá hụt hẫng, tôi phải tìm ngay một cái ghế để ngồi xuống. Tôi phải cố gắng để thờ.

- Nó rất thích bãi biển này nên tôi đưa nó đến đây. Nó khỏe lên, và nói là nó đã có những ngày vui vẻ. Nhưng vài tuần trước, nó đã nói nó có một ngày xấu và từ hôm ấy suy sụp rất nhanh -Giọng người phụ nữ chùng xuống- Nó có gửi lại một thứ cho anh, để tôi tìm...

Người phụ nữ đưa tôi một chiếc phong bì nhỏ, ở ngoài viết chữ "Gửi chú Peterson", bằng nét chữ trẻ con. Bên trong là một bức tranh: Bãi biển, trời xanh, và cát. Dưới bức tranh có viết: "Cát mang niềm vui cho chú".

Tôi khóc. Tôi nắm lấy tay mẹ Wendy, nói: "Tôi xin lỗi chị, tôi xin lỗi". Và chúng tôi cùng khóc.

Bức tranh nhỏ quý giá bây giờ đã được lồng vào khung và treo trong phòng tôi. Sáu từ mà Wendy viết trong bức tranh- mỗi từ như cho một năm tuổi của cô bé - luôn nhắc nhở tôi bình tĩnh và luôn động viên tôi. Một món quà từ cô bé mắt xanh màu biển và tóc màu cát - đã dạy tôi biết coi trọng thời gian của cuộc sống, và biết nhận thấy sự yêu thương.

(Ghi chú : Đây là một câu chuyện có thật do chính ông Robert Peterson gửi).

***Lợn Nước (dịch)
Hoa Học Trò 344.***